

Arrest

nr. 224 176 van 22 juli 2019
in de zaken RvV X en RvV X / IV

In zake: X en X handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 10 september 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2018 (zaak RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat verzoekende partijen, handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen Mahmoud X, X en X, op 1 oktober 2018 hebben ingediend tegen dezelfde bestreden beslissingen (zaak RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2019.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat V. MEULEMEESTER en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk opnieuw binnengekomen op 16 augustus 2017 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 21 augustus 2017. Tweede verzoekende partij, die verklaart van onbepaalde

nationaliteit te zijn, kwam samen met eerste verzoekende partij het Rijk binnen en heeft zich op 21 augustus 2017 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 14 februari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 21 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van eerste verzoekende partij de beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag). Verzoekers werden gehoord op 25 juli 2018.

1.3. Op 29 augustus 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van F.A.:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Libanon. U bent geboren op 1 juni 1977 in het Palestijnse vluchtelingenkamp Rashadieh nabij Sour. U bent van religie een soennitische moslim. U bent ingeschreven bij UNWRA en u bent geregistreerd als Palestijnse vluchteling bij de Libanese autoriteiten. In 2000 bent u gehuwd met F.(...) a.(...) A.(...), samen kregen jullie drie kinderen: M.(...) (O.V. 6.875.083), N.(...) (O.V. 6.875.083) en L.(...) (O.V. 6.875.083). In 2008 zijn jullie een eerste keer officieel gescheiden. Na een periode van drie maanden hebben jullie zich verzoend en zijn u in november 2008 opnieuw met elkaar gehuwd.

U was gedurende vijftien jaar aangesloten bij Fatah in Libanon. U heeft in die periode als bewaker gewerkt voor Fatah in het al-Rashadieh vluchtelingenkamp. In augustus 2011 kreeg u de opdracht om een lid van Hamas te arresteren en naar de kantoren van Fatah over te brengen. Enkele dagen later werd uw huis met geweld binnen gedrongen. U was op dat moment niet thuis maar uw toenmalige vrouw F.(...) a.(...) A.(...) werd meegedeeld dat 'ze een rekening te vereffenen hadden met u'. Na het vernemen van dit nieuws bent u onmiddellijk vertrokken uit Rashadieh. U dook tijdelijk onder in Ein el Helwe tot aan uw uiteindelijk vertrek uit Libanon. Gedurende uw verblijf in Ein el Helwe vernam u dat u gezocht werd door militairen in uw wijk te Rashadieh.

Op 28 augustus 2011 verliet u Libanon per auto. U reisde via Syrië naar Turkije. U verbleef vier dagen in Turkije waarna u uw reis verderzette. U reisde in een vrachtwagen via onbekende landen tot in België waar u op 10 september 2011 aankwam. Op 12 september diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende stukken neer: uw identiteitskaart (origineel), uw lidkaart van Fatah (origineel), uw geboorteakte (origineel), uw huwelijksakte (origineel) en uw UNWRA kaart (origineel).

Op 4 december 2014 nam het CGVS in uw hoofd een beslissing tot technische weigering, gezien u niet was komen opdagen voor uw gehoor en evenmin een geldige reden had meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen de 15 na de in de oproepingsbrief vermelde datum. U diende hiertegen geen beroep in.

Op 21 augustus 2017 diende u vervolgens een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

In het kader van uw tweede verzoek gaf u aan dat u in april of mei 2012 naar Libanon terugkeerde omwille van echtelijke problemen. Uw toenmalige echtgenote F.(...) a.(...) A.(...) dreigde er immers mee van u te scheiden en uw kinderen bij uw ouders achter te laten indien u niet snel terugkeerde naar Libanon. U besloot om zonder hulp van enige organisatie terug te keren naar Libanon om aldaar uw echtelijke problemen op te lossen. Na uw terugkeer naar al-Rashadieh zette u al uw activiteiten voor Fatah stop. U kende hierna geen verdere problemen meer omwille van uw band met de organisatie.

Vanaf uw terugkeer in 2012 tot en met begin 2016 had u een normaal leven in al-Rashadieh. Uw relatie met uw toenmalige echtgenote F.(...) a.(...) A.(...) was genormaliseerd. Toen er in 2016 plots geruchten de ronde deden dat uw echtgenote een buitenechtelijke relatie zou hebben, confronteerde u haar hiermee. Uw echtgenote bevestigde dat ze een relatie had met K.(...) N.(...) én vroeg u om te scheiden. Ze deed afstand van haar ouderlijk gezag en liet de kinderen bij u achter en vertrok naar haar ouderlijk huis. In oktober 2016 werd uw ouderlijk gezag over jullie kinderen bevestigd door de Sharia-rechtbank in Sour. Uw echtgenote kreeg echter bezoekrecht. In februari 2017 bent u gehuwd met uw huidige partner H.(...) M.(...) (CG 11/21350B, O.V. 6.875.083). Uw voormalige echtgenote F.(...) a.(...) A.(...) hertrouwde in april 2017 met K.(...) N.(...). Hierna begonnen uw problemen. Uw kinderen wouden hun moeder niet langer zien. Als gevolg hiervan stuurde uw echtgenote verschillende mensen naar uw huis om te bemiddelen gezien zij er vanuit ging dat u er voor zorgde dat de kinderen niet langer bij haar langskwamen. Daarna viel uw ex-partner F.(...) a.(...) A.(...) uw huidige partner H.(...) M.(...) lastig op straat. Ze dreigde ermee dat ze 'mensen achter haar had staan die u wel een lesje konden leren'. In mei 2017 kwam K.(...) N.(...), de nieuwe echtgenoot van F.(...) a.(...) A.(...) en tevens een lid van Ansar Allah, bij u thuis langs en liet u weten dat 'of u wou of niet' hij de kinderen zou nemen. In juni 2017 werd u, toen u op terugweg was naar uw huis, rond 22u benaderd door een gemaskerde en gewapende man. Hij riep uw naam en toen u hem zag, liep u onmiddellijk weg waarna u werd beschoten. Na dit incident ging u langs bij Fatah, maar zij konden niets voor u doen. U kreeg het advies om uzelf te beschermen waarna u besloot om al-Rashadieh te verlaten. U verbleef, samen met uw echtgenote en kinderen, anderhalve maand à twee maanden bij uw schoonfamilie in al-Aythania, ten noorden van Sour.

Begin augustus 2017 verliet u, samen met uw echtgenote en kinderen, Libanon met behulp van een smokkelaar. U was in het bezit van een geldig reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon. U reisde per vliegtuig naar Turkije en vervolgens naar Spanje waarna u uw reis richting België verderzette. Op 21 augustus 2017 diende u hier een tweede verzoek om internationale bescherming in. Uw echtgenote, H.(...) M.(...), diende, eveneens op 21 augustus 2017, een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Na uw aankomst in België werd u verschillende malen telefonisch gecontacteerd en bedreigd door de broer van uw ex-partner.

Op 22 december 2017 beviel uw echtgenote in België van jullie zoontje H.(...).

Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart (origineel), uw UNWRA kaart (origineel), uw geboorteakte (gelegaliseerde kopie), uw huwelijksakte (gelegaliseerde kopie), uw huwelijkscontract (gelegaliseerde kopie), uw scheidingsakte v. eerste huwelijk (kopie), uw huwelijksakte v. eerste huwelijk (kopie), het vonnis van de rechtbank inzake het ouderlijk gezag (gelegaliseerde kopie), de identiteitskaarten van uw ouders (kopieën), de identiteitskaarten van uw kinderen M.(...), N.(...) en L.(...) (originelen), de geboorteaktes van uw kinderen M.(...), Na.(...) en L.(...) (kopieën) en de geboorteakte van H.(...) (origineel). Na het persoonlijk onderhoud stuurde u nog twee audiofragmenten door.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn

opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS F.(...), p. 7 – zie gehoorverslag CGVS H.(...), p. 4). U alsook uw echtgenote konden immers onderwijs genieten bij UNWRA (zie CGVS F.(...), p. 9 – zie CGVS H.(...), p. 5). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat ook uw kinderen onderwijs genoten bij UNWRA voor uw vertrek uit Libanon (zie CGVS F.(...), p. 5). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u medische zorg van UNWRA kon genieten, of er toch minstens recht op had (zie CGVS F.(...), p. 8 – zie CGVS H.(...), p. 4 en 5). In dit verband stelde u dat UNWRA slechts gedeeltelijk tussenkomt in de kosten voor medische behandeling(-en). (zie CGVS F.(...), p. 8). Dit volstaat echter niet op te besluiten dat u geen medische bijstand van UNWRA zou kunnen krijgen indien u deze zou vragen. Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid omwille waarvan u het mandaatgebied diende te verlaten.

Wat betreft uw **initiële problemen met Hamas omwille van uw werkzaamheden bij Fatah**, dé reden waarom u Libanon in 2011 noodgedwongen moest verlaten, dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u sinds uw terugkeer in 2012 al uw activiteiten voor Fatah heeft stopgezet (zie CGVS F.(...), p. 7 en 17). In dit verband stelde u uitdrukkelijk dat deze **problemen tot het verleden behoren** (zie CGVS F.(...), p. 17). U zou na uw terugkeer geen verdere problemen meer gekend hebben met Hamas (zie CGVS F.(...), p. 17). Dient te worden opgemerkt dat bovengenoemde problemen bijgevolg **niet langer actueel** zijn en geenszins volstaan om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in Libanon.

Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot uw **problemen met uw voormalige echtgenote F.(...) a.(...) A.(...) aangaande het hoederecht over uw kinderen** dient te worden opgemerkt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Dit omwille van onderstaande redenen:

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen, en de verklaringen van uw echtgenote, aangaande uw problemen in Libanon niet **éénsluidend** zijn. Zo legden u en uw echtgenote over enkele cruciale punten tegenstrijdige verklaringen af. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat K.(...) N.(...) éénmalig bij uw thuis langskwam om u te bedreigen (zie CGVS F.(...), p. 19). Dit incident zou plaatsgevonden hebben in mei 2017. Uw echtgenote en kinderen zouden eveneens aanwezig geweest zijn tijdens deze woordenwisseling (zie CGVS F.(...), p.19). Vreemd genoeg verklaarde uw echtgenote daarentegen dat K.(...) N.(...) drie keer langskwam om u te bedreigen, i.c. minstens één keer op uw werk en twee keer bij uw thuis (zie CGVS H.(...), p. 10 en 11). Uit uw echtgenote haar verklaringen blijkt dat K.(...) N.(...) in maart 2017 naar uw werkplek kwam om u aldaar te bedreigen. Dient te worden opgemerkt dat u echter met geen woord heeft gerept over dit incident op uw werkplek (zie CGVS F.(...), p. 16 – 23). Dit is hoogst opmerkelijk aangezien mogelijke dreigementen aan uw adres een belangrijk onderdeel van uw problemen vormen. Dat uw echtgenote het voorval op uw werk wél aanhaalde terwijl u hierover niets zei is des te merkwaardiger temeer er kan verondersteld worden dat uw echtgenote nèt door uzelf over deze gebeurtenis werd ingelicht. Verder stelde uw echtgenote dat K.(...) tweemaal bij uw thuis langskwam om u te bedreigen. Eén keer liet u K.(...) binnen maar een tweede keer zou u hem te woord hebben gestaan aan de deur. Volgens uw echtgenote vond de eerste bedreiging bij uw thuis plaats in maart of april (zie CGVS H.(...), p. 10 en 11). Dit is eveneens in strijd met wat u eerder had verklaard. U situeerde het (volgens uw verklaringen) éénmalige bezoek bij uw thuis immers ergens in mei (zie CGVS F.(...), p. 19). Vervolgens vermeldde uw echtgenote dat u op een gegeven moment werd opgeroepen door de partij van K.(...) N.(...) – tot welke partij hij behoorde kon ze niet verduidelijken (zie *infra*) - omdat u zogezegd slechte zaken zou hebben verteld over de partij in kwestie (zie CGVS H.(...), p. 11). Uw echtgenote stelde tijdens haar persoonlijk onderhoud dat de

partner van uw ex zijn partij tegen u wou opzetten (zie CGVS H.(...), p. 11). Ook hierover maakte u geen gewag tijdens uw persoonlijk onderhoud (zie CGVS F.(...), p. 16 – 23). Ook dit mag ten zeerste verbazen. Het is in deze hoogst opmerkelijk dat u verward zou zijn over de tijdslijn alsook de verschillende kernelementen van de door u meegemaakte gebeurtenissen. Het voorafgaande ondermijnt in niet geringe mate de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen in Libanon.

Daarnaast is het opmerkelijk dat uw echtgenote weinig tot geen informatie kon geven over wie u bedreigde (zie CGVS H.(...), p. 9). Zo was uw echtgenote zelf niet in staat de naam te noemen van de nieuwe man van uw exvrouw. Dit is frappant gezien deze persoon u meermaals bedreigd zou hebben, bij uw thuis is langs geweest en aan de basis ligt van uw problemen in Libanon. Daarenboven stelde uw echtgenote “die persoon heeft een slechte reputatie dat hij rondloopt met een wapen en ook drugsgebruiker is” (zie CGVS H.(...), p. 9). Dat ze, rekening houdend met bovenstaande, de naam van uw voormalige echtgenote haar nieuwe partner niet zou kennen is eens zo opmerkelijk. Als verklaringen voor haar onwetendheid stelde uw echtgenote dat “[dat is] niet zo belangrijk voor mij. We noemen hem altijd ‘haar man’” (zie CGVS H.(...), p. 9). Gevraagd of ze ooit geïnformeerd heeft naar zijn naam, stelde uw echtgenote: “eerlijk niet. Ik ben er nooit opgekomen. Bij ons worden weinig namen gemeld. Als je over iemand praat zeggen we “man van die vrouw”, “vrouw van die man”, “mijn tante of oom” (zie CGVS H.(...), p. 9). Dit betreft echter een blote bewering van haar kant. Het feit dat uw echtgenote er zelf niet in slaagde basisinformatie te verschaffen over uw vermeende belager, én de nieuwe partner van uw voormalige echtgenote, doet bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen. Verder kan er opgemerkt worden dat naast zijn naam, uw echtgenote evenmin op de hoogte was van de politieke affiliatie van uw voormalige echtgenote haar nieuwe partner (zie CGVS H.(...), p. 10). Ook dit mag verbazen gezien uit uw verklaringen, alsook uit de verklaringen van uw echtgenote, blijkt dat die politieke affiliatie met ‘Ansar Allah’ er juist voor zorgde dat u een groter risico liep in al-Rashadiëh gezien uw voormalige echtgenote op die manier machtige mensen achter zich had staan (zie vragenlijst CGVS F.(...), vraag 5 – zie CGVS F.(...), p. 17 – zie CGVS H.(...), p. 8).

Vervolgens is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u, ondanks de escalerende problemen met uw voormalige echtgenote en haar nieuwe partner – i.c. de dreigementen ten aanzien van uw persoon, alsook het schietincident – pas in juni 2017 al-Rashadiëh heeft verlaten (zie CGVS F.(...), p. 20 en 21 – zie CGVS H.(...), p. 11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u na het schietincident nog één week in uw eigen woning, waar u ook eerder zou zijn bedreigd, heeft verbleven (zie CGVS F.(...), p. 21). Dat u besloot om in al-Rashadiëh te blijven, rekening houdend met het gegeven dat men op de hoogte was van woonplaats is frappant. Zeker gezien uit uw verklaringen blijkt dat u de hulp van Fatah had gevraagd, maar zij u te kennen hadden gegeven u niet te kunnen beschermen (zie CGVS F.(...), p. 21). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u, nadat u al-Rashadiëh heeft verlaten, werkzaamheden in uw schoenwinkel te Sour nog bleef verderzetten. Dat u, zoals gezegd, nog gedurende één week in al-Rashadiëh verbleef na het schietincident en vervolgens nog ‘tien tot twintig dagen voor uw vertrek’ (i.c. een halve maand à één maand) uw werkzaamheden in Sour bleef verderzetten ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht en niet nog verschillende dagen in al-Rashadiëh zou hebben verbleven en uw werkzaamheden gewoon zou hebben verdergezet. Uw gedrag is in deze op geen enkele wijze verenigbaar met de door u aangehaalde vrees.

Vervolgens is het bevreemdend dat u besloot ‘onder te duiken’ bij uw schoonouders in al-Aythania. Uit uw echtgenote haar verklaringen blijkt immers dat uw voormalige echtgenote wist dat H.(...) afkomstig was al-Aythania (zie CGVS H.(...), p. 12). Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees.

Eens zo opmerkelijk is bovendien het feit dat uw belager(s) u na jullie vertrek uit Rashadiëh blijkbaar ook niet meer kwamen zoeken bij uw familie (zie CGVS F.(...) p. 22). Dat jullie meermaals zouden zijn bedreigd en u zelfs zou zijn beschoten door uw ex-vrouw haar nieuwe man en dit alles omwille van jullie kinderen maar dat uw echtgenote, dan wel haar man of één van hun handlangers, dan niet eens meer naar jullie en de kinderen zou zijn komen vragen, is geenszins logisch.

Hiermee samenhangend is het ook niet aannemelijk dat u niet met zekerheid kan zeggen of uw echtgenote dan wel haar nieuwe man (of een of andere handlanger) nog enige navraag deed naar jullie. Ondanks dat u aanvankelijk aanhaalde zeker te zijn dat ze nog naar jullie kwamen vragen, moet u uiteindelijk toegeven dat u denkt dat ze nog naar jullie kwamen vragen (zie CGVS F.(...) p. 22). Indien u daadwerkelijk meent omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid uw woonplaats en

uiteindelijk uw land van herkomst te hebben moeten verlaten met uw hele gezin, mag redelijkerwijs veronderstelt worden dat u zich nog terdege zou hebben geïnformeerd omtrent de evolutie van uw situatie en duidelijk zou kunnen aangeven of u al dan niet, dan wel waar of bij wie u werd gezocht.

Voorts komt, in het licht van voorgaande, ook de geloofwaardigheid van de dreigementen geuit door de broer van uw ex-vrouw op de helling te staan.

Ook volgende bevindingen ondermijnen bijkomend de waarachtigheid van uw relaas. Zo blijkt dat u, nadat u naar eigen zeggen verschillende dreigberichten van uw voormalige schoonbroer heeft ontvangen en nadat u verschillende nummers heeft geblokkeerd, geen enkele stap heeft ondernomen om uw eigen nummer te laten veranderen dan wel klacht in te dienen bij de Belgische veiligheidsdiensten (zie CGVS F.(...), p. 22 en 23). In dit verband stelde u niet te geloven dat men u iets kan aandoen in België. "Dit land is veilig. Ik ben naar hier gekomen om bescherming aan te vragen en hier heerst ook een rechtstaat" (zie CGVS F.(...), p. 22). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat uw voormalige echtgenote en haar familie op de hoogte zijn van jullie verblijf in België (zie CGVS F.(...), p. 5 en 22). Bovendien stelde u uitdrukkelijk u niet geheel veilig te voelen hier in het opvangcentrum: "ik woon in het centrum daar wonen veel mensen. Het is best mogelijk dat ik gezien wordt door iemand die banden heeft met die persoon en mij iets kan aandoen" (zie CGVS F.(...), p. 22). Dat u bijgevolg geen stappen zou hebben ondernomen ter uwer bescherming is opmerkelijk. Kan hier opnieuw worden opgemerkt dat uw gedrag in deze op geen enkele wijze verenigbaar met de door u aangehaalde vrees. Dat u in het kader hiervan verschillende geluidsfragmenten neerlegde, waarin de broer van uw voormalige echtgenote naar eigen zeggen te horen zou zijn, kan hier geen ander licht opwerpen. Er kan op geen enkel manier vastgesteld worden wie aan het woord is noch wanneer en onder welke omstandigheden deze fragmenten werden opgenomen. Voorts wordt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees verder aangetast door jullie verklaringen aangaande het contact tussen uw kinderen en de broer van uw ex-vrouw na jullie aankomst in België. Zo stelde uw echtgenote tijdens haar persoonlijk onderhoud het volgende: "Hij belde naar de telefoon van mijn man. Hij vroeg om met de kinderen te praten en mijn man heeft het toegelaten. Dan heeft hij met de kinderen gesproken over hun moeder. Waarom ze haar niet wouden zien. En dat was niet naar de zin van de kinderen. Vanaf dan heeft F.(...) hem niet meer toegelaten om contact te hebben met de kinderen" (zie CGVS H.(...), p. 12). Dat u, ondanks de aanhoudende problemen met uw voormalige echtgenote en haar nieuwe partner, het niet problematisch vond dat uw kinderen contact hadden met de broer van uw voormalige echtgenote, en dit juist nadat jullie Libanon verlieten omwille van problemen met uw ex-echtgenote en haar nieuwe man, is uiterst opmerkelijk. Uw gedrag is in deze op geen enkele wijze verenigbaar met de door u aangehaalde vrees.

Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw relaas en de redenen omwille waarvan u het mandaatgebied van de UNRWA zou hebben moeten verlaten, niet kan overtuigen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian

Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Rashadieh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Immers, de woning waar u met uw gezin woonde in al Rashadieh is uw eigendom (zie CGVS F.(...), p. 9). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u, sinds uw terugkeer naar Libanon in 2012, permanent in de schoenwinkel van uw vader te Sour heeft gewerkt (zie CGVS F.(...), p. 9 en 10). Uit uw verklaringen blijkt dat het een goed draaiende zaak is waar ook uw broers A.(...) en M.(...) in tewerkgesteld waren. Met uw werkzaamheden verdiende u gemiddeld rond de vierhonderd dollar per maand (zie CGVS F.(...), p. 10). Uit uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat dit volstond onder normale omstandigheden. U voegt hier nog aan toe dat uw inkomen niet voldoende zou zijn indien er iets verkeerd zou gebeuren (o.a. bij eventuele medische problemen) (zie CGVS F.(...), p. 10 – zie CGVS H.(...), p. 5). Het gaat hier echter om een loutere bewering die u geenszins staft aan de hand van concrete elementen. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u in het verleden financiële steun heeft gekregen van uw schoonbroer uit Zweden en dat uw familie, alsook uw schoonfamilie, financieel bijgedragen heeft aan uw reis (zie CGVS F.(...), p. 13 en 14 – zie CGVS H.(...), p. 7). Eveneens kan op basis van uw verklaringen worden vastgesteld dat u in Libanon over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen (zie CGVS F.(...), p. 12 – zie CGVS H.(...), p. 6). Uit bovenstaande bevindingen blijkt dat u terechtkon bij uw familie voor eventuele financiële steun. Dit en het feit dat u een maandelijks inkomen had en daarmee uw gezin kon onderhouden, doet besluiten dat uw financiële situatie voorheen toch afdoende was.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 9 juli 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlamentsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in

het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw identiteitskaart, uw UNWRA kaart, uw geboorteakte, uw huwelijksakte en uw huwelijkscontract, de scheidingsakte van uw eerste huwelijk alsook de huwelijksakte van uw eerste huwelijk, het vonnis van de rechtbank inzake uw ouderlijk gezag, de identiteitskaarten van uw ouders, de identiteitskaarten van M.(...), N.(...) en L.(...), de geboorteaktes van M.(...), N.(...), L.(...) en H.(...) bevestigen louter uw persoonsgegevens, uw herkomst alsook de persoonsgegevens van uw gezinsleden. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van H.M.:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Libanon. U bent geboren op 18 mei 1983 in Saida te Libanon. U bent van religie een soennitische moslima. U bent ingeschreven bij UNWRA en u bent geregistreerd als Palestijnse vluchteling bij de Libanese autoriteiten. U verbleef vanaf

uw geboorte tot uw huwelijk in uw ouderlijke woning te Althaniya nabij Sour. Op 18 februari 2017 bent u gehuwd met F.(...) A.(...) (CG 11/21350Z, O.V. 6.875.083). Na uw huwelijk verhuisde u naar het al-Rashadieh vluchtelingenkamp. Daar verbleef u tot juni 2017 samen met uw echtgenoot en zijn kinderen M.(...) (O.V. 6.875.083), N.(...) (O.V. 6.875.083) en L.(...) (O.V. 6.875.083) uit zijn eerste huwelijk met F.(...) a.(...) A.(...).

In 2016 scheidde uw echtgenoot F.(...) A.(...) van zijn eerste vrouw F.(...) a.(...) A.(...) en verwierf het ouderlijk gezag over zijn drie kinderen. Dit werd in oktober 2016 bevestigd door de Sharia-rechtbank te Sour. De voormalige partner van uw echtgenoot kreeg bezoekrecht. In maart 2017 begonnen jullie problemen met F.(...) a.(...) A.(...) en haar nieuwe partner als een gevolg van een dispuut over uw echtgenoot zijn kinderen. De kinderen wouden hun moeder namelijk niet langer zien. Als gevolg hiervan stuurde F.(...) a.(...) A.(...) verschillende mensen naar uw huis om te bemiddelen gezien zij er vanuit ging dat uw echtgenoot er voor zorgde dat de kinderen niet langer bij haar langskwamen. Daarna viel F.(...) a.(...) A.(...) u lastig op straat. Ze dreigde ermee dat ze 'mensen achter haar had staan die u wel een lesje konden leren'. In maart 2017 kwam de nieuwe partner van F.(...) a.(...) A.(...), en tevens een lid van een gewapende groepering, langs bij uw echtgenoot zijn winkel en daarna tweemaal bij uw thuis. Hij liet uw echtgenoot weten dat 'of hij wou of niet' hij de kinderen zou nemen. Een maand later moest uw echtgenoot zich verantwoorden bij de partij van de nieuwe partner van F.(...) a.(...) A.(...) omdat hij slechte zaken zou hebben verteld over die partij. Eind mei werd uw echtgenoot, toen hij op terugweg was naar huis, benaderd door een gemaskerde en gewapende man. Hij riep uw echtgenoot zijn naam en toen uw echtgenoot hem zag liep hij onmiddellijk weg waarna hij werd beschoten. Na dit incident besloten jullie om al-Rashadieh te verlaten. Jullie verbleven anderhalve maand à twee maanden bij uw familie in al-Aythania ten noorden van Sour.

Begin augustus 2017 verliet u, samen met uw echtgenoot en zijn kinderen, Libanon met behulp van een smokkelaar. U was in het bezit van een geldig reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon. U reisde per vliegtuig naar Turkije en vervolgens naar Spanje waarna u uw reis richting België verderzette via land. Op 21 augustus 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. Uw echtgenoot, die op 12 september 2011 reeds een eerste keer om internationale bescherming verzocht in België, diende diezelfde dag een tweede verzoek in.

Na uw aankomst in België werd uw echtgenoot verschillende malen telefonisch gecontacteerd en bedreigd door de broer van zijn ex-partner.

Op 22 december 2017 beviel u in België van uw zontje H.(...).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart (origineel), uw geboorteakte (gelegaliseerde kopie) en de identiteitskaart van uw moeder (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op de vluchtmotieven die uw echtgenoot, A.(...) F.(...) (O.V.6.875.083) aanhaalde bij zijn tweede verzoek. U haalde geen andere, eigen motieven aan. Aangezien in het kader van het tweede verzoek van uw echtgenoot door het Commissariaat-generaal werd besloten tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ook in uw hoofde niet worden besloten tot toekenning van internationale bescherming. Gezien u geen eigen motieven aanhaalt, kan in casu dan ook volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering, weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot zijn tweede verzoek. Deze beslissing luidt als volgt:

“Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS F.(...), p. 7 – zie gehoorverslag CGVS H.(...), p. 4). U alsook uw echtgenote konden immers onderwijs genieten bij UNWRA (zie CGVS F.(...), p. 9 – zie CGVS H.(...), p. 5). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat ook uw kinderen onderwijs genoten bij UNWRA voor uw vertrek uit Libanon (zie CGVS F.(...), p. 5). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u medische zorg van UNWRA kon genieten, of er toch minstens recht op had (zie CGVS F.(...), p. 8 – zie CGVS H.(...), p. 4 en 5). In dit verband stelde u dat UNWRA slechts gedeeltelijk tussenkomt in de kosten voor medische behandeling(-en). (zie CGVS F.(...), p. 8). Dit volstaat echter niet op te besluiten dat u geen medische bijstand van UNWRA zou kunnen krijgen indien u deze zou vragen. Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid omwille waarvan u het mandaatgebied diende te verlaten.

Wat betreft uw initiële problemen met Hamas omwille van uw werkzaamheden bij Fatah, dé reden waarom u Libanon in 2011 noodgedwongen moest verlaten, dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u sinds uw terugkeer in 2012 al uw activiteiten voor Fatah heeft stopgezet (zie CGVS F.(...), p. 7 en 17). In dit verband stelde u uitdrukkelijk dat deze problemen tot het verleden behoren (zie CGVS F.(...), p. 17). U zou na uw terugkeer geen verdere problemen meer gekend hebben met Hamas (zie CGVS F.(...), p. 17). Dient te worden opgemerkt dat bovengenoemde problemen bijgevolg niet langer actueel zijn en geenszins volstaan om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in Libanon.

Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met uw voormalige echtgenote F.(...) a.(...) A.(...) aangaande het hoederecht over uw kinderen dient te worden opgemerkt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Dit omwille van onderstaande redenen:

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen, en de verklaringen van uw echtgenote, aangaande uw problemen in Libanon niet éénsluidend zijn. Zo legden u en uw echtgenote over enkele cruciale punten tegenstrijdige verklaringen af. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat K.(...) N.(...) éénmalig bij uw thuis langskwam om u te bedreigen (zie CGVS F.(...), p. 19). Dit incident zou plaatsgevonden hebben in mei 2017. Uw echtgenote en kinderen zouden eveneens aanwezig geweest zijn tijdens deze woordenwisseling (zie CGVS F.(...), p.19). Vreemd genoeg verklaarde uw echtgenote daarentegen dat K.(...) N.(...) drie keer langskwam om u te bedreigen, i.c. minstens één keer op uw werk en twee keer bij uw thuis (zie CGVS H.(...), p. 10 en 11). Uit uw echtgenote haar verklaringen blijkt dat K.(...) N.(...) in maart 2017 naar uw werkplek kwam om u aldaar te bedreigen. Dient te worden opgemerkt dat u echter met geen woord heeft gerept over dit incident op uw werkplek (zie CGVS F.(...), p. 16 – 23). Dit is hoogst opmerkelijk aangezien mogelijke dreigementen aan uw adres een belangrijk onderdeel van uw problemen vormen. Dat uw echtgenote het voorval op uw werk wél aanhaalde terwijl u hierover niets zei is des te merkwaardiger temeer er kan verondersteld worden dat uw echtgenote nét door uzelf over deze gebeurtenis werd ingelicht. Verder stelde uw echtgenote dat K.(...) tweemaal bij uw

thuis langskwam om u te bedreigen. Eén keer liet u K.(...) binnen maar een tweede keer zou u hem te woord hebben gestaan aan de deur. Volgens uw echtgenote vond de eerste bedreiging bij uw thuis plaats in maart of april (zie CGVS H.(...), p. 10 en 11). Dit is eveneens in strijd met wat u eerder had verklaard. U situeerde het (volgens uw verklaringen) éénmalige bezoek bij uw thuis immers ergens in mei (zie CGVS F.(...), p. 19). Vervolgens vermeldde uw echtgenote dat u op een gegeven moment werd opgeroepen door de partij van K.(...) N.(...) – tot welke partij hij behoorde kon ze niet verduidelijken (zie infra) - omdat u zogezegd slechte zaken zou hebben verteld over de partij in kwestie (zie CGVS H.(...), p. 11). Uw echtgenote stelde tijdens haar persoonlijk onderhoud dat de partner van uw ex zijn partij tegen u wou opzetten (zie CGVS H.(...), p. 11). Ook hierover maakte u geen gewag tijdens uw persoonlijk onderhoud (zie CGVS F.(...), p. 16 – 23). Ook dit mag ten zeerste verbazen. Het is in deze hoogst opmerkelijk dat u verward zou zijn over de tijdslijn alsook de verschillende kernelementen van de door u meegemaakte gebeurtenissen. Het voorafgaande ondermijnt in niet geringe mate de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen in Libanon.

Daarnaast is het opmerkelijk dat uw echtgenote weinig tot geen informatie kon geven over wie u bedreigde (zie CGVS H.(...), p. 9). Zo was uw echtgenote zelf niet in staat de naam te noemen van de nieuwe man van uw exvrouw. Dit is frappant gezien deze persoon u meermaals bedreigd zou hebben, bij uw thuis is langs geweest en aan de basis ligt van uw problemen in Libanon. Daarenboven stelde uw echtgenote “die persoon heeft een slechte reputatie dat hij rondloopt met een wapen en ook drugsgebruiker is” (zie CGVS H.(...), p. 9). Dat ze, rekening houdend met bovenstaande, de naam van uw voormalige echtgenote haar nieuwe partner niet zou kennen is eens zo opmerkelijk. Als verklaringen voor haar onwetendheid stelde uw echtgenote dat “[dat is] niet zo belangrijk voor mij. We noemen hem altijd ‘haar man’” (zie CGVS H.(...), p. 9). Gevraagd of ze ooit geïnformeerd heeft naar zijn naam, stelde uw echtgenote: “eerlijk niet. Ik ben er nooit opgekomen. Bij ons worden weinig namen gemeld. Als je over iemand praat zeggen we “man van die vrouw”, “vrouw van die man”, “mijn tante of oom” (zie CGVS H.(...), p. 9). Dit betreft echter een blote bewering van haar kant. Het feit dat uw echtgenote er zelf niet in slaagde basisinformatie te verschaffen over uw vermeende belager, én de nieuwe partner van uw voormalige echtgenote, doet bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen. Verder kan er opgemerkt worden dat naast zijn naam, uw echtgenote evenmin op de hoogte was van de politieke affiliatie van uw voormalige echtgenote haar nieuwe partner (zie CGVS H.(...), p. 10). Ook dit mag verbazen gezien uit uw verklaringen, alsook uit de verklaringen van uw echtgenote, blijkt dat die politieke affiliatie met ‘Ansar Allah’ er juist voor zorgde dat u een groter risico liep in al-Rashadieh gezien uw voormalige echtgenote op die manier machtige mensen achter zich had staan (zie vragenlijst CGVS F.(...), vraag 5 – zie CGVS F.(...), p. 17 – zie CGVS H.(...), p. 8).

Vervolgens is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u, ondanks de escalerende problemen met uw voormalige echtgenote en haar nieuwe partner – i.c. de dreigementen ten aanzien van uw persoon, alsook het schietincident – pas in juni 2017 al-Rashadieh heeft verlaten (zie CGVS F.(...), p. 20 en 21 – zie CGVS H.(...), p. 11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u na het schietincident nog één week in uw eigen woning, waar u ook eerder zou zijn bedreigd, heeft verbleven (zie CGVS F.(...), p. 21). Dat u besloot om in al-Rashadieh te blijven, rekening houdend met het gegeven dat men op de hoogte was van woonplaats is frappant. Zeker gezien uit uw verklaringen blijkt dat u de hulp van Fatah had gevraagd, maar zij u te kennen hadden gegeven u niet te kunnen beschermen (zie CGVS F.(...), p. 21). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u, nadat u al-Rashadieh heeft verlaten, werkzaamheden in uw schoenwinkel te Sour nog bleef verderzetten. Dat u, zoals gezegd, nog gedurende één week in al Rashadieh verbleef na het schietincident en vervolgens nog ‘tien tot twintig dagen voor uw vertrek’ (i.c. een halve maand à één maand) uw werkzaamheden in Sour bleef verderzetten ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht en niet nog verschillende dagen in al Rashadieh zou hebben verbleven en uw werkzaamheden gewoon zou hebben verdergezet. Uw gedrag is in deze op geen enkele wijze verenigbaar met de door u aangehaalde vrees.

Vervolgens is het bevreemdend dat u besloot ‘onder te duiken’ bij uw schoonouders in al-Aythania. Uit uw echtgenote haar verklaringen blijkt immers dat uw voormalige echtgenote wist dat H.(...) afkomstig was al-Aythania (zie CGVS H.(...), p. 12). Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees.

Eens zo opmerkelijk is bovendien het feit dat uw belager(s) u na jullie vertrek uit Rashidieh blijkbaar ook niet meer kwamen zoeken bij uw familie (zie CGVS F.(...) p. 22). Dat jullie meermaals zouden zijn bedreigd en u zelfs zou zijn beschoten door uw ex-vrouw haar nieuwe man en dit alles omwille van jullie

kinderen maar dat uw echtgenote, dan wel haar man of één van hun handlangers, dan niet eens meer naar jullie en de kinderen zou zijn komen vragen, is geenszins logisch.

Hiermee samenhangend is het ook niet aannemelijk dat u niet met zekerheid kan zeggen of uw echtgenote dan wel haar nieuwe man (of een of andere handlanger) nog enige navraag deed naar jullie. Ondanks dat u aanvankelijk aanhaalde zeker te zijn dat ze nog naar jullie kwamen vragen, moet u uiteindelijk toegeven dat u denkt dat ze nog naar jullie kwamen vragen (zie CGVS F.(...) p. 22). Indien u daadwerkelijk meent omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid uw woonplaats en uiteindelijk uw land van herkomst te hebben moeten verlaten met uw hele gezin, mag redelijkerwijs veronderstelt worden dat u zich nog terdege zou hebben geïnformeerd omtrent de evolutie van uw situatie en duidelijk zou kunnen aangeven of u al dan niet, dan wel waar of bij wie u werd gezocht.

Voorts komt, in het licht van voorgaande, ook de geloofwaardigheid van de dreigementen geuit door de broer van uw ex-vrouw op de helling te staan.

Ook volgende bevindingen ondermijnen bijkomend de waarachtigheid van uw relaas. Zo blijkt dat u, nadat u naar eigen zeggen verschillende dreigberichten van uw voormalige schoonbroer heeft ontvangen en nadat u verschillende nummers heeft geblokkeerd, geen enkele stap heeft ondernomen om uw eigen nummer te laten veranderen dan wel klacht in te dienen bij de Belgische veiligheidsdiensten (zie CGVS F.(...), p. 22 en 23). In dit verband stelde u niet te geloven dat men u iets kan aandoen in België. "Dit land is veilig. Ik ben naar hier gekomen om bescherming aan te vragen en hier heerst ook een rechtstaat" (zie CGVS F.(...), p. 22). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat uw voormalige echtgenote en haar familie op de hoogte zijn van jullie verblijf in België (zie CGVS F.(...), p. 5 en 22). Bovendien stelde u uitdrukkelijk u niet geheel veilig te voelen hier in het opvangcentrum: "ik woon in het centrum daar wonen veel mensen. Het is best mogelijk dat ik gezien wordt door iemand die banden heeft met die persoon en mij iets kan aandoen" (zie CGVS F.(...), p. 22). Dat u bijgevolg geen stappen zou hebben ondernomen ter uwer bescherming is opmerkelijk. Kan hier opnieuw worden opgemerkt dat uw gedrag in deze op geen enkele wijze verenigbaar met de door u aangehaalde vrees. Dat u in het kader hiervan verschillende geluidsfragmenten neerlegde, waarin de broer van uw voormalige echtgenote naar eigen zeggen te horen zou zijn, kan hier geen ander licht opwerpen. Er kan op geen enkel manier vastgesteld worden wie aan het woord is noch wanneer en onder welke omstandigheden deze fragmenten werden opgenomen. Voorts wordt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees verder aangetast door jullie verklaringen aangaande het contact tussen uw kinderen en de broer van uw ex-vrouw na jullie aankomst in België. Zo stelde uw echtgenote tijdens haar persoonlijk onderhoud het volgende: "Hij belde naar de telefoon van mijn man. Hij vroeg om met de kinderen te praten en mijn man heeft het toegelaten. Dan heeft hij met de kinderen gesproken over hun moeder. Waarom ze haar niet wouden zien. En dat was niet naar de zin van de kinderen. Vanaf dan heeft F.(...) hem niet meer toegelaten om contact te hebben met de kinderen" (zie CGVS H.(...), p. 12). Dat u, ondanks de aanhoudende problemen met uw voormalige echtgenote en haar nieuwe partner, het niet problematisch vond dat uw kinderen contact hadden met de broer van uw voormalige echtgenote, en dit juist nadat jullie Libanon verlieten omwille van problemen met uw ex-echtgenote en haar nieuwe man, is uiterst opmerkelijk. Uw gedrag is in deze op geen enkele wijze verenigbaar met de door u aangehaalde vrees.

Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw relaas en de redenen omwille waarvan u het mandaatgebied van de UNRWA zou hebben moeten verlaten, niet kan overtuigen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van

de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Rashadieh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Immers, de woning waar u met uw gezin woonde in al Rashadieh is uw eigendom (zie CGVS F.(...), p. 9). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u, sinds uw terugkeer naar Libanon in 2012, permanent in de schoenwinkel van uw vader te Sour heeft gewerkt (zie CGVS F.(...), p. 9 en 10). Uit uw verklaringen blijkt dat het een goed draaiende zaak is waar ook uw broers A.(...) en M.(...) in tewerkgesteld waren. Met uw werkzaamheden verdiende u gemiddeld rond de vierhonderd dollar per maand (zie CGVS F.(...), p. 10). Uit uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat dit volstond onder normale omstandigheden. U voegt hier nog aan toe dat uw inkomen niet voldoende zou zijn indien er iets verkeerd zou gebeuren (o.a. bij eventuele medische problemen) (zie CGVS F.(...), p. 10 – zie CGVS H.(...), p. 5). Het gaat hier echter om een loutere bewering die u geenszins staft aan de hand van concrete elementen. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u in het verleden financiële steun heeft gekregen van uw schoonbroer uit Zweden en dat uw familie, alsook uw schoonfamilie, financieel bijgedragen heeft aan uw reis (zie CGVS F.(...), p. 13 en 14 – zie CGVS H.(...), p. 7). Eveneens kan op basis van uw verklaringen worden vastgesteld dat u in Libanon over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen (zie CGVS F.(...), p. 12 – zie CGVS H.(...), p. 6). Uit bovenstaande bevindingen blijkt dat u terechtkon bij uw familie voor eventuele financiële steun. Dit en het feit dat u een maandelijks inkomen had en daarmee uw gezin kon onderhouden, doet besluiten dat uw financiële situatie voorheen toch afdoende was.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk

en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 9 juli 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlamentsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw identiteitskaart, uw UNWRA kaart, uw geboorteakte, uw huwelijksakte en uw huwelijkscontract, de scheidingsakte van uw eerste huwelijk alsook de huwelijksakte van uw eerste huwelijk, het vonnis van de rechtbank inzake uw ouderlijk gezag, de identiteitskaarten van uw ouders, de identiteitskaarten van M.(...), N.(...) en L.(...), de geboorteaktes van M.(...), N.(...), L.(...) en H.(...) bevestigen louter uw persoonsgegevens, uw herkomst alsook de persoonsgegevens van uw gezinsleden. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen."

De door u neergelegde stukken wijzigen niets aan voorgaande temeer daar deze enkel uw persoonsgegevens bevestigen en deze gegevens op zich niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers op 10 september 2018 een verzoekschrift in hun naam hebben ingediend en dat zij op 1 oktober 2018 een identiek verzoekschrift hebben ingediend in eigen naam en in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen. De dossiers worden in het kader van een goede rechtsbedeling gevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Verzoekers voeren aan dat zij zich bij terugkeer niet langer onder de bescherming van UNRWA kunnen plaatsen. UNRWA is volgens verzoekers heden immers niet meer in staat om haar mandaat naar behoren uit te oefenen. Zij wijzen erop dat het rapport *“Libanon, UNRWA assistance to Palestinian refugees in Lebanon”* reeds dateert van 20 januari 2017. Intussen werd UNRWA geconfronteerd met zware financiële problemen, die haar dienstverlening in het gedrang brengen. Met name heeft de VS, die de belangrijkste donor is, beslist om de financiering stop te zetten. Verzoekers hekelen dat in de bestreden beslissingen met geen woord wordt gerept over voormelde ernstige structurele problemen zodat deze beslissingen niet berusten op een actueel onderzoek van de situatie ter plaatse. De nog bestaande dienstverlening van UNRWA is bovendien ontoereikend en de dienstverlening van UNRWA wordt nog verder onmogelijk gemaakt door de grote instroom van Syrische vluchtelingen in het kamp.

Palestijnse vluchtelingen worden bovendien op een mensonwaardige manier behandeld in Libanon en kunnen volgens verzoekers aldus niet geacht worden daar te verblijven. Zo hebben Palestijnse vluchtelingen geen recht op toegang tot de Libanese publieke gezondheidszorg, geen recht op toegang tot Libanese publieke scholen, geen recht op toegang tot het merendeel van de Libanese beroepen en de ambtenarij en geen recht op eigendom. Dit komt volgens verzoekers neer op een onmenselijke en vernederende behandeling door Libanon, en geeft aanleiding tot de toekenning van de vluchtelingenstatus onder artikel 1D §2.

Voorts betwisten verzoekers de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van hun persoonlijke levensomstandigheden in Libanon. Zij herhalen dat verzoeker een maandelijks inkomen van 400 dollar had en stellen onder verwijzing naar de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat hun gezin aan de armoedegrens leeft en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet wettig kon oordelen dat hun financiële situatie voldoende zou zijn. Zij verwijzen naar hun verklaringen zoals zij deze hebben afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, waaruit blijkt dat zij geen steun kregen van hun ouders, die zelf steunbehoefte zijn, noch van de overige leden van de familie en dat zij evenmin financiële tegemoetkoming kregen van UNRWA.

Tot slot wijzen verzoekers erop dat hun gezin bestaat uit drie schoolgaande kinderen. Zij voeren aan dat heden niet verzekerd is dat UNRWA nog scholing zal kunnen bieden nu de Verenigde Staten hun financiering hebben ingetrokken.

3.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Tijdens de terechtzitting van 17 mei 2019 vroeg de voorzitter aan de raadsman van verzoekende partijen om binnen de vijf werkdagen alle stukken met betrekking tot de procedure van vrijwillige terugkeer over te maken aan de Raad. Om tegemoet te komen aan deze vraag, laten verzoekers bij aangetekend schrijven van 24 mei 2019 aan de Raad een ‘Formulaire Reab’ van IOM geworden.

Ter terechtzitting van 12 juli 2019 leggen verzoekers een kopie van de Belgische identiteitskaart van hun zontje A.H. neer.

3.2.2. Als bijlage aan de verweernota wordt de COI Focus *“Palestinian Territories – Lebanon. UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 5 oktober 2018 gevoegd.

Op 30 april 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Palestinian Territories – Lebanon. UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018.

Op 3 juli 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota geworden waarin de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus *“Libanon – Veiligheidssituatie update”* van 14 mei 2019.

3.3. Blijkens de bestreden beslissingen worden verzoekers conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hen de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) zij niet hebben weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid omwille waarvan zij het mandaatgebied dienden te verlaten, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, en de door hen voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen veranderen, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreeerde Palestijnen, doch verzoekers beschikken over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit hun verklaringen kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij hun land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten en zij voorts geen concrete elementen aanbrachten waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ lopen zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen indien zij zouden terugkeren naar het kamp waar zij verbleven en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.4. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

3.5. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in*

overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

3.6. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

3.7. Het feit dat verzoekers voor hun vertrek uit hun land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoten, wordt in de bestreden beslissingen niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoekers van toepassing was.

3.8. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekers van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al hebben zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekers van toepassing is.

3.9. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

3.10. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden waardoor zij omwille van redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil verhinderd werden om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hen ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoekers niet in staat blijken te zijn om doorheen hun verklaringen aan te tonen dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.” In casu is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit motivering van de bestreden beslissingen, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoekers naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggende verzoekschriften niet de minste concrete poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijven. Evenmin betwisten verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. Het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen wordt dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.11. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon”* van 20 januari 2017, COI Focus *“Libanon:*

Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen van 12 juni 2015 en het rapport *“Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon”* van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018, dewelke per aanvullende nota werd overgemaakt aan de Raad, dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, blijkt uit de neergelegde COI Focus dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA’s deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Waar verzoekers informatie aanhalen waaruit blijkt dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van Syrische vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoekers voor hun komst naar België in het vluchtelingenkamp Rashidieh verbleven, dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon, en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen erbarmelijk kunnen zijn. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon en naar het feit dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers hun vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil en waardoor zij verhinderd werden de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slagen verzoekers er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat zij zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevonden/bevinden.

De Raad benadrukt te dezen nog dat, zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, geenszins kan gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon zoals blijkt uit hoger aangehaalde informatie. Met de loutere verwijzing naar de budgettaire tekorten van UNRWA, en in het bijzonder naar de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage

aan UNRWA stop te zetten, tonen verzoekers geenszins aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in hun hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”. Verzoekers achten de COI Focus *“Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon”* van 20 januari 2017 niet voldoende actueel. Echter, ook uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enzovoort. Nergens uit de door verzoekers aangehaalde informatie blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. In zoverre verzoekers nog aanhalen dat de nog bestaande dienstverlening van UNRWA ontoereikend is, dat de dienstverlening van UNRWA nog verder onmogelijk wordt gemaakt door de grote instroom van Syrische vluchtelingen in het kamp, en dat zij zelf geen financiële tegemoetkoming kregen van UNRWA, wijst de Raad erop dat nergens uit verzoekers hun verklaringen blijkt dat zij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoren of dat zij beroep dienden te doen op *Emergency Program* (zie ook verder). Bijgevolg kunnen verzoekers evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hen in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

De Raad erkent voorts dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Rashidieh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt ook dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoekers kunnen dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar zij dienen concreet aannemelijk te maken dat zij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet lopen. Uit verzoekers hun eigen verklaringen blijkt evenwel dat hun individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissingen terecht aangehaald als volgt: *“Immers, de woning waar u met uw gezin woonde in al Rashidieh is uw eigendom (zie CGVS F.(...), p. 9). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u, sinds uw terugkeer naar Libanon in 2012, permanent in de schoenwinkel van uw vader te Sour heeft gewerkt (zie CGVS F.(...), p. 9 en 10). Uit uw verklaringen blijkt dat het een goed draaiende zaak is waar ook uw broers A.(...) en M.(...) in tewerkgesteld waren. Met uw werkzaamheden verdiende u gemiddeld rond de vierhonderd dollar per maand (zie CGVS F.(...), p. 10). Uit uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat dit volstond onder normale omstandigheden. U voegt hier nog aan toe dat uw inkomen niet voldoende zou zijn indien er iets verkeerd zou gebeuren (o.a. bij eventuele medische problemen) (zie CGVS F.(...), p. 10 – zie CGVS H.(...), p. 5). Het gaat hier echter om een loutere bewering die u geenszins staft aan de hand van concrete elementen. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u in het verleden financiële steun heeft gekregen van uw schoonbroer uit Zweden en dat uw familie, alsook uw schoonfamilie, financieel bijgedragen heeft aan uw reis (zie CGVS F.(...), p. 13 en 14 – zie CGVS H.(...), p. 7). Eveneens kan op basis van uw verklaringen worden vastgesteld dat u in Libanon over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen (zie CGVS F.(...), p. 12 – zie CGVS H.(...), p. 6). Uit bovenstaande bevindingen blijkt dat u terecht kon bij uw familie voor eventuele financiële steun. Dit en het feit dat u een maandelijks inkomen had en daarmee uw gezin kon onderhouden, doet besluiten dat uw financiële situatie voorheen toch afdoende was.”* Verzoekers brengen in de verzoekschriften geen voldoende concrete, op hun persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van hun levensomstandigheden in Libanon. Zij volharden in hun verklaringen dat het gezin een maandelijks inkomen van 400 dollar had en pogen te laten uitschijnen dat zij en hun familie zich in een preciaire financiële situatie bevinden. In acht genomen wat voorafgaat en mede gelet op de verklaringen van verzoeker dat zij 20.000 dollar hebben betaald om hun reis naar België te bekostigen (administratief dossier, stuk 21, verklaring DVZ, vraag 36), tijdens het persoonlijk onderhoud had hij het zelfs over een bedrag van 25.000 tot 30.000 dollar (administratief dossier, stuk 11, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14), slagen zij er echter niet in de Raad hiervan te overtuigen. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekers op 31 augustus 2018 een aanvraag hebben ingediend voor vrijwillige terugkeer met IOM, wat de ernst van de in het verzoekschrift voorgehouden socio-economische problemen danig relativeert.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers hun verklaringen kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij hun land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten. Verzoekers brengen met de loutere verwijzing naar de budgettaire tekorten van UNRWA, naar de algemene levensomstandigheden en de veiligheidssituatie in de Palestijnse

vluchtelingenkampen in Libanon en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië en de influx van Syrische vluchtelingen op de situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Rashidieh actueel van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' lopen zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar zij verbleven.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoekers moeten derhalve zelf concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en dienen concreet aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM lopen, alwaar zij in gebreke blijven zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Daarnaast benadrukt de Raad nog dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met "een situatie van ernstige onveiligheid" waarbij het "de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is". Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekers maakten doorheen hun verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. Verzoeker verklaarde slechts dat Palestijnen geen eigendommen mogen hebben, buiten de kampen geen rechten hebben en niet bij de overheid mogen werken (administratief dossier, stuk 11, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Verzoekers maken met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in hun hoofde sprake is van discriminatie die hun leven in hun land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De argumentatie in het verzoekschrift dat Palestijnse vluchtelingen in Libanon geen recht hebben op toegang tot de publieke gezondheidszorg, geen recht hebben op toegang tot publieke scholen, geen recht hebben op toegang tot verschillende beroepen en de ambtenarij en geen recht hebben op eigendom, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van gewoonlijk verblijf werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat zij zich bevinden in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Iedere asielaanvraag moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoekers dienen dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in hun hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van hun fundamentele mensenrechten waardoor het leven in hun land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar zij in gebreke blijven. Verzoekers brengen ook in de voorliggende verzoekschriften geen concrete op hun persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische

discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, tonen verzoekers niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hen van toepassing zijn.

3.12. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Ter terechtzitting van 17 mei 2019 verklaarden verzoekers dat zij vrijwillig wensten terug te keren naar Libanon maar dat hen door de Libanese ambassade geen laissez-passer werd afgeleverd. Aan de raadsman van de verzoekende partijen werd de mogelijkheid gegeven om binnen de vijf werkdagen alle stukken met betrekking tot de procedure van vrijwillige terugkeer over te maken aan de Raad. Verzoekers legden slechts een 'Formulaire Reap' van IOM neer, dat louter aantoonde dat zij op 31 augustus 2018 een aanvraag hebben ingediend voor vrijwillige terugkeer met IOM. Zij leggen echter geen documenten voor die kunnen aantonen dat zij contacten hebben gehad met de Libanese ambassade, laat staan dat de ambassade weigert hen een laissez-passer af te leveren.

Ter terechtzitting van 12 juli 2019 leggen verzoekers nog een kopie van de Belgische identiteitskaart van hun zoontje A.H. neer. Het loutere feit dat verzoekers hun zoontje over de Belgische nationaliteit beschikt, belet hen echter niet om zich opnieuw onder de bescherming of bijstand van UNRWA te plaatsen. Immers, uit vornoemde COI Focus blijkt dat minderjarige kinderen van door UNRWA geregistreeerde vluchtelingen die de Belgische nationaliteit bezitten zonder problemen kunnen terugkeren met hun ouders naar Libanon, waar zij eveneens verblijfsrecht hebben. De ouders dienen desgevallend contact op te nemen met de Libanese ambassade teneinde de nodige formaliteiten te vervullen. Mogelijks moet de Belgische geboorteakte gelegaliseerd worden en/of een Libanees reisdocument worden aangevraagd, afhankelijk van de specifieke situatie en de reeds vervulde formaliteiten (p. 13). Daarnaast benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreffen, en dat met het wijzen op de mogelijkheid om terug te keren naar Libanon geen uitspraak wordt gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied van verzoekers en hun minderjarig Belgisch kind. Dit laatste gebeurt door een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten door de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie waartegen een afzonderlijk beroep mogelijk is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers over een UNRWA-registratiekaart beschikken, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekers niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

3.13. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *“Libanon – Veiligheidssituatie update”* van 14 mei 2019) dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlamentsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en Jabhat Fatah al-Islam / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïsoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Wat de situatie in het kamp Ayn al-Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al-Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben gehad in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

3.14. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dienen te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoekers voorts niet aantonen dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hen van toepassing zijn.

3.15. Waar verzoekers *in fine* vragen om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. ROSIER,

kamervoorzitter,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS